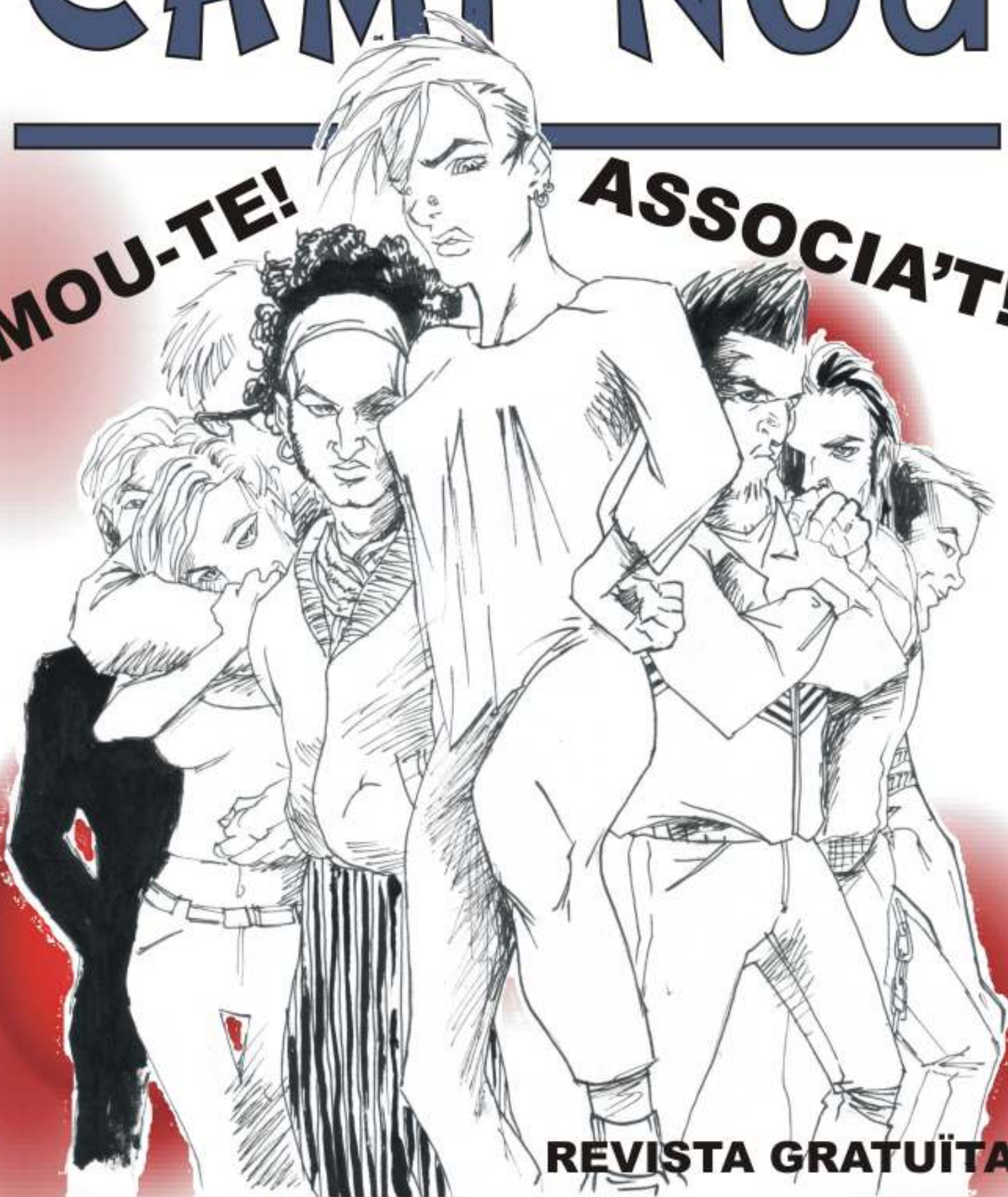

CAMÍ NOU

MOU-TE!

ASSOCIA'T!

REVISTA GRATUÏTA

QUÈ VOLEN ARA ESTOS DEL CASAL?

L'Associacionisme és un moviment sobre el qual Espanya encara es troba en edat de bolquers. En Anglaterra i Alemanya és impensable que un polític o un MASS-MEDIA ataque un moviment associatiu siga el que siga. Però en aquest país passa. I al nostre poble també.

Les Cases de Joventut som un moviment associatiu un tant especial. Les Cases de Joventut no s'han inventat a Benicàssim ni al nostre país. Les Cases de Joventut no som el **Casal Jove** o el **CIDJ** (*Centre d'Informació i Documentació Juvenil*). Aquests són entitats municipals. Les **Cases de Joventut** són un moviment present a Europa des de fa dècades i que s'instaurà al nostre país a Saragossa i València no fa precisament quatre dies.

Per què són especials? Som dels pocs moviments associatius que es dediquen a promoure la implicació dels més joves. Les nostres pretensions no acaben en ORGANITZAR ACTIVITATS. Nosaltres pretenem que siga el propi jove que comença demanant-les qui acabe organitzant-les. Aquest treball es materialitza a partir de nombroses Assemblees que res tenen a vore amb les sessions plenàries que els nostres governants protagonitzen. Qui comença com a usuari, acabarà, si rebem el recolzament necessari, formant part de la Junta o d'un equip d'animadors voluntaris que treballen pel seu poble de manera activa. I ho fa per si mateix, desenvolupant la seua pròpia crítica.

Fomentar la participació implica una formació des de l'activisme en tots els àmbits: social, educatiu, econòmic, ... i polític. I aquest últim fa por. Però hem de tenir clar que PARTIT no és igual a POLÍTICA. Ens declarem APARTIDISTES, no APOLÍTICS; és a dir, no som el **BLOC**, ni el **PP**, ni el **PSOE**, ni **EU**, ni **ARB** ni res d'això. Però sí tenim ideals... Quins ideals penses que té un moviment amb implicacions socials que es definix com una escola de democràcia?? És una actitud desconeguda en aquest poble... fins ara; i que **SÍ S'IMPLICA EN POLÍTICA**, però no en PARTITS. **Volem que els que governen ho facen bé, no volem governar.**

La gran majoria dels polítics tenen tal desconeixement sobre els moviments de participació social, que quan albiren un col·lectiu com nosaltres ens fitxen d'oposició, no com a *clients exigents*. Estan tan poc acostumats a que se'ls exigisca des de la ciutadania que quan algú ho fa s'afanyen a buscar-li una etiqueta partidista. No són els partits de l'oposició els que tenen l'exclusivitat de pegar-los canya. **Els ciutadans també!** I si són joves, millor, més transparent. Els joves s'han de formar en la democràcia activa, i deixar de banda això que a vostés, senyors polítics, els agrada tant, *cada quatre anys rentada de cara i tornada a començar*. Les exigències comencen amb la signatura del contracte. Nosaltres, *clients exigents*, encetem el període de garantia amb tots els drets que a vostés els atabalen, incloent-hi el de la **LLIBERTAT D'EXPRESSION**.

Editorial

Consell de redacció:

A. J. Casa de Joventut QUELCOM

Col·laboracions:

Les i els joves de Benicàssim

Agraïments:

La QUELCOM mostra el seu agraïment per llurs col·laboracions a:

La tècnic juvenil Mª Carmen Torres, la Regidoria de Joventut, Regidoria de Normalització Lingüística, I.E.S Violant de Casalduch, Panaderia Paquita, Peluqueria Merche, Sport Salud, Dulcemelo, Peluqueria Marzà, Café *El Corb* i especialment a Manuel Lliberós per la portada...gràcies!!!

Aquesta és una publicació plural. Esperem la teua col·laboració. Pots remetre'ns els teus textos d'opinió o literaris a la nostra seu social o direcció d'e-mail.

quelcom@independiente.net

JA TENIM WEB, VISITA'NS:
<http://quelcom.independiente.net>

ESPAIS JOVES

Ja hauríem d'estar-hi acostumats però no hi ha manera. En aquest poble les polítiques socials i les juvenils en particular no són preferents per als nostres governants.

Una prova més la trobem si ens fixem en quins i quants “espais joves” hi ha habilitats al nostre municipi. El Casal Jove que hi és ubicat a l'antic local de l'ambulatori, que pateix una notable falta d'espai i que no és precisament un model de modernitat és quasi l'única referència que hi trobarem. A banda, només ens quedarà per esmentar (sent-hi molt generosos) les places amb instal·lacions infantils que s'han anat creant arreu del nostre poble i un parell d'antigues cistelles de bàsquet: una al solar del carrer La Comba i una altra al costat de la Torre Sant Vicent. Poc o res més hi ha que es puga relacionar amb les paraules joventut i públic. Em negue a considerar públic un pavelló on cal pagar 30 euros per gaudir una hora de la pista central i supose que la gestió de la futura piscina serà pareguda.

D'aquesta manera es creen alternatives a les drogues al “botellón”? Vivim en un poble on els joves no tenim lloc. Els joves han sigut expulsats dels carrers. Qui dels nostres actuals dirigents no ha jugat al carrer de menut? La societat canvia i calen solucions. Benicàssim no té zones a l'aire lliure on es puguin reunir els joves per a practicar diferents esports o simplement per a xarrar. Ni pistes de futbol sala, bàsquet, handbol..., ni rocòdrom, ni skate parc; no hi ha alternatives.

Tenim un problema i no val mirar cap a un altre costat. Si de veritat els i les joves som el futur per què se'ns dona l'esquena?

Dani Rovira

Transport ¿...públic?

Les recents vagues dels conductors d'autobusos posen de relleu un fet de sobres conegut i que ve afectant al nostre municipi des de fa temps ¿de quina classe de transport públic disposem?.

A pesar de ser, segons estudis recents, el municipi amb major renda per càpita de la Comunitat Valenciana, quan parlem de transport

públic les possibilitats a l'hora de desplaçar-se a Castelló són quasi inexistent.

En circumstàncies normals, existixen tan sols dues opcions:

O bé s'usa una de les dues línies d'autobusos (Platja o Serradal) que a causa de la quantitat de parades tarden aproximadament uns 45 minuts (o més), o bé els dos únics trens a les 7:45

del matí i a la 13:15 del migdia respectivament, circumstància que es repetix a la volta amb els altres dos únics trens.

Fins aquest punt la situació és ja de per si bastant precària, no obstant permetem-nos centrar-nos en un fet curiós que es dona entre aquells/aquelles alumnes de la Universitat Jaume I que residixen normalment a Benicàssim i que pot servir d'exemple per a la resta de casos. El cas és que si ens limitem als autobusos, resulta que un/a alumne/alumna que desitge arribar a la Universitat tarda 45 minuts d'autobús per a arribar fins a la plaça Fadrell i altres 25 o 30 minuts per a arribar fins a la Universitat. El total ve a ser la trista xifra d'hora i quart per a recórrer 14 quilòmetres (amb bicicleta es tarda menys d'una hora), mentres que alumnes que vénen des de València tarden una hora a arribar amb tren, ells/elles s'ho poden permetre perquè tenen trens cada mitja hora. Hora i quart per a recórrer 14 quilòmetres enfront d'una hora per a recórrer més de 70. Noten que ací no tenim en compte que normalment, la quantitat de gent que arpleguen aquestos autobusos pot fer que aquestos tarden moltíssim més.

Podríem parlar-los també dels trens, però 2 únics trens en tot el dia donen poc que parlar.

L'educació, al contrari del que alguns i algunes pensen, no depén, o no hauria de dependre, dels diners o dels recursos de cadascú. Volguérem recordar que no tot l'estudiantat té el luxe de permetre's un cotxe amb què no dependre de transport públic.

Som conscients que fa més de 5 anys existia una línia d'autobusos directa des de Benicàssim a l'UJI, línia que pareix ser va

desaparéixer perquè no la usava prou gent (un fet bastant lògic quan els seus horaris coincidien amb eixos pocs trens dels quals hem parlat abans). No obstant, hem de recordar a aquells que avui governen que Benicàssim no es manté constant i apartada del transcórrer del temps, i en 5 anys el nombre d'universitaris benicassuts ha augmentat.

El cas dels estudiants és tan sols un exemple del que es pot considerar com uns transports públics deficients en el que, recordem, és el municipi amb major renda per càpita de la Comunitat Valenciana. A veure si açò es nota en serveis socials.

Alberto Casañ Ferrando

Els més joves de l'institut s'animen ja a participar a la seua revista local. La Camí Nou, en la seua ambició d'aplegar a tots els joves del poble, intentarà, en la mesura de les seues possibilitats, que totes les opinions dels estudiants de l'institut apareguen a les seves pàgines. Anima't! La teua opinió ens importa! Iñaki i les companyes de l'equip de voleibol ja ho han fet:

DEPORTE BASE

Hablamos de los equipos de nuestra provincia:

-El Castellón cadete se impuso al Elche por 2-1 aunque el Elche empezó ganando.

-El equipo infantil castellonense se impuso al Elche por 2-1 donde los goleadores fueron Rubén y Guillem.

-El Vila-real cadete perdió ante el Valencia por 2-1 y el infantil también perdió ante el Valencia por 7-1.

-El equipo cadete B del Benicàssim ganó al Uni-sport por 4-2.

-El cadete A del Benicàssim ganó sufriendo al Esportiu Vila-real por 2-1

ya que empezó perdiendo el Benicàssim tras el penalti hecho por Damasho.

-El infantil A del Benicàssim perdió su racha contra el Esportiu Vila-real por 2-5 cuando el mejor de su equipo fue su portero Alberto.

-Y el juvenil C del Castellón consiguió un merecido empate ante el Benicarló por 1-1. Con este empate el Castellón sigue segundo a un punto del líder, el Benicarló. Su central Carlos Llamas vuelve el martes día 5 a entrenar, después de una lesión que le ha tenido casi cuatro meses fuera de los terrenos de

juego.

AFIRMACIONES DE LOS JUGADORES:

Carlos Llamas, C.D. Castellón:- “Espero ser útil para el equipo”.

Damasho, Benicàssim:- “El balón me golpeó en el pecho y la controló uno del otro equipo, me lancé y sin querer le agarré las piernas y el árbitro pitó penalti. Al fin y al cabo ganamos.

Iñaki Llamas, C.D. Castellón:- “Hemos empezado con mal pie pero después de un gran esfuerzo llevamos dos partidos perdidos y cuatro ganados.

Iñaki Llamas, 1º D, I.E.S. Violant de Casalduch

EL VOLEIBOL FEMENINO ¡¡EXISTE!!

¿De verdad quiere el Ayuntamiento de Benicàssim fomentar el deporte en este pueblo?. Nosotras creemos que el concepto de fomentar lo tienen algo confuso ya que si es cierta su propuesta, no entendemos como el equipo de voleibol tenía sólo media hora para entrenar los martes y 90 minutos los viernes, mientras que el resto de equipos de otros deportes tienen, como mínimo 3 horas de entrenamiento. ¿Por qué si pagamos como todos, tenemos que conformarnos con esta injusticia? Hemos conseguido que el Ayuntamiento reconozca su error y ahora los martes tenemos 30 minutos más aunque nos siguen pareciendo insuficientes.

Pero éste no es el único menosprecio, ya que no tenemos equipación ni derecho a jugar la liga en nuestro pabellón. De esta forma queremos que sepáis que no sólo existe el fútbol, y que tenemos todo el derecho a entrenar. Parece que tengamos que dar las gracias porque nos dejen usar el pabellón y que nos estén haciendo una favor por hacer algo que nos gusta.

*Equipo de voleibol femenino
de Benicàssim*

REFLEXIONS... A BANDA

He pensat en aquest espai com un fòrum propi i genuí on expressar coses que em preocupen. Coses serioses que per, de vegades la magnitud, i d'altres la curiositat del tema, no m'abellix adornar amb floritures prosístiques ni d'amagatontes. I vull fer-ho clar, molt clar. Primerament, i seguides una darrere de l'altra:

Quina frustració provoca a un ciutadà de peu pla com jo quan, que junt a un grup de gent compromesa amb la Casa de Joventut, porta més de tres anys currant en açò del voluntariat i li passa el que passa ara.

Demanam fomentar la participació. Demanam al consistori que fomenti aquesta, sobretot entre els joves. Benicàssim té molts joves. I aquestos haurien de fer-se escoltar. Però a banda d'açò, em fot moltíssim que després d'estos 3 anys i mig de demanar a crits fòrums de participació activa sense que se'ns faça ni *punyeter* cas, vinga un regidor i ens diga, casualment mesos abans de les eleccions, que **AAAAAL·LEEEEELUUUUI AAAAAA!!** ens deixen participar en la normativa local del soroll; genial!! Participarem,

per suposat. Però no sona estrany açò? Clar... Perquè així es llaven la cara per a març. Ens teniu por, tal volta? Tan poca consistència tindran les vostres promeses de joventut que un grup de joves com nosaltres les podem tombar tan fàcilment?... Ara bé, si afegim a d'açò la promesa que abans de març estarà enllestit el local de Correus com a "**nou**" Casal Jove... Aleshores obtenim les dades necessàries per a resoldre la següent equació; sent:

a= regalet per ací

b= favoret per allà

c= "ara sorprenentment m'interessen els joves"

X= ? per a aïllar

Ja tenim la X!!!

EQUACIÓ POLÍTICA DEL BENICÀSSIM PROFUND

$$\left\{ \begin{array}{l} \frac{a+b}{c} = X \end{array} \right.$$

X= A març, eleccions, i si els mantenim amb la boca tancadeta a estos de la *revisteta* aconseguim que no causen problemes. A més, si retardem els regalets (és a dir, Casal més gran encara que no nou i la mítica participació) després, que els donen pel sac, que seran 4

anys més per a les següents eleccions. Tornarem a començar de nou. Tornaran a donar-nos la brasa si volen, però com ja haurem guanyat les eleccions (o no), no perilla el nostre *humil* sou...

Però jo vaig a tombar-los la paraeta a estos senyors (@). Perquè la **Quelcom** té una actitud molt coherent front a estes coses:

Què demanem? Un

Casal Jove digne

Què ens donen? Un pedaç de l'actual *garito*

CONCLUSIÓ: Seguirem demanant !!!

Víctor Escobín i Renla

CASAL JOVE

Recentment, i per segona vegada en un any una representació de la Casa de Joventut Quelcom ens vam reunir amb el nostre alcalde, el senyor Javier Asín, i amb la regidora de joventut, la senyora Verónica Ferrando. En aquesta fructífera reunió se'ns va informar dels plans de trasllat del Casal Jove a l'actual local de Correus. Aquesta notícia (com ja

comentàrem amb l'alcalde i la regidora) ens sembla un pas endavant en la creació d'infraestructures juvenils al nostre municipi, sobretot perquè el citat local de Correus té quasi el doble de metres quadrats que l'actual ubicació, l'antic ambulatori. Així mateix se'ns va demanar que aportàrem idees per a l'adequació de les futures instal·lacions del Casal, cosa que també valorem molt positivament perquè demostra que l'opinió dels joves comença a tindre's en compte en aquest poble.

No obstant, cal recordar que en tot cas el que es fa és canviar de local sense canviar d'edifici cosa que

provocarà que tots els problemes que arrossega l'actual Casal a causa de l'antiguitat de l'edifici es reproduïran en el futur. A més, tampoc oblidem que allò que es farà és condicionar unes instal·lacions que durant anys (molts anys!!) han sigut seu de Correus en instal·lacions juvenils amb els problemes de redistribució de l'espai que açò suposa. Un últim apunt, el fet que es doble la quantitat

de metres quadrats respecte a l'actual local no vol dir que l'espai serà ja suficient, sinó que l'actual és molt deficient.

Per això, i encara que estem il·lusionats i esperançats amb el nou local, pensem que aquest no és la solució definitiva i per açò continuarem amb la campanya CASAL JOVE NOU. Considerem que la construcció d'un nou

edifici que tinga com a funció específica ser Casal Jove, i que per tant estiga pensat i construït com a tal és l'única solució definitiva. Per tot açò hem començat una recollida de firmes per

donar suport social a aquesta idea. Esperem la teua col·laboració.

La redacció

ELS BREUS DE LA CASA

Pàgina web

La Quelcom ja té al dia la seua web!! <http://quelcom.independiente.net> és on pots trobar tota la informació referent a joves benicassuts que més t'interessa i periòdicament actualitzada. Qualsevol dubte sobre el moviment de Cases de Joventut, la *Casa de Joventut Quelcom de Benicàssim* o qualsevol altra informació, segur que et serà solucionat ràpidament ací. Fotos de les activitats, Plannings d'aquestes, reivindicacions històriques a la localitat i pròximament, la Camí Nou penjada a la

web. Perquè després diguen que no fem res...

VideoFòrum

Comença el VideoFòrum, organitzat per Javi Bermejo. Tots els dijous a partir de les 21.30 h. la nostra seu, al Casal Jove, estarà oberta a qualsevol jove a qui li abellisca vindre a vore la *pel·li* de la setmana i/o participar al fòrum de després. A més, al final del mes, podeu participar en el planning mensual de *pel·lis*. Perquè tots els joves que participeu en l'activitat teniu veu ací...a la **QUELCOM**.

Dinar d'agermanament

La *Casa de Joventut QUELCOM* celebrà un dinar d'agermanament fa un parell de caps de setmana. Ací es reuniren els més assidus d'entre l'equip de voluntaris que fan tirar endavant el treball d'aquesta Casa de Joves pels idem del poble. Ànim xiquets!! Seguiu així!!

Col·laboració amb Centre Excursionista

El passat 17 de novembre el Centre Excursionista local celebrà la Marxa de Muntanya. Allí estigueren alguns dels voluntaris de la Casa, ajudant en un punt d'avituallament, amb la intenció de col·laborar amb l'organització i recolzant les activitats relacionades amb el medi ambient. És la millor manera de deixar clar que les Associacions del poble són necessàries: col·laborant les unes amb les altres.

Pren la Teua Ciutat 2002. Quart de Poblet

El 23 de novembre es va dur a terme a la localitat de Quart de Poblet el *Pren la Teua Ciutat 2002*. Com cada any, la *Federació de Cases de Joventut* porta endavant endavant amb molt d'esforç una activitat de molt de nivell encaminada a donar a conèixer totes les Cases de Joventut de la Comunitat Valenciana a tot arreu. Així doncs, Cases com *La Manteta* de Torrent, *la Cebollera* i *L'Amagatall* de Quart de Poblet, *Nau de Manises*, *Sauqala* d'Alaquàs... i la *Quelcom* de Benicàssim, com no, estiguérem allí posant el nostre granet d'arena. Cada Casa de Joventut hi participa amb les activitats que més la caracteritzen, i Federació coordina tot el dia afegint a més concerts de Rock, entre d'altres. Desgraciadament, en aquesta ocasió no es van poder fer totes les activitats a causa de la pluja. Estem

segurs que almenys, a la localitat on s'organitza, la gent sap qui són i què volen *estos de les Cases de Joventut*.

Pren la Teua Ciutat 2003. Benicàssim?

L'anterior notícia no acaba al punt final. Una de les aspiracions de la Casa de Joventut QUELCOM de Benicàssim és demostrar la nostra solvència i validesa organitzant el *Pren la Teua Ciutat 2003*... a la nostra localitat!!! Seria sobre el mes d'abril, i encara que falta bastant de temps, ja hem començat a enllestir uns esbossos del que seria aquesta *invasió* dels joves de les Cases. A més, esperem la participació de les *associacions locals* perquè aprofiten per a donar-se a conèixer i col·laboren ocupant quanta més quantitat del carrer principal millor. Esperem la vostra assistència.

Mercat Nadalenc

La QUELCOM col·labora per segon any consecutiu amb el mercat nadalenc, una iniciativa solidària del col·lectiu jove de la parròquia, el grup Viure. No ens mantindrem mai al marge en propostes d'aquest tipus; per això estaran presents els nostres grups més actius al carrer, el Grup Estable d'Animació al Carrer, amb les seues peculiars xanques i malabars, i el Grup Estable de Monitors, amb tallers variats.

Aquest XII Mercat Nadalenc destinarà la seua recaptació a projectes de cooperació en **Aktiubinks (Kazajstán)**.

Tardor i Joventut

La setmana de Tardor i Joventut augmenta cada any la seua oferta d'activitats. En aquesta edició la Casa de Joventut QUELCOM va col·laborar organitzant nous concursos i campionats. A més dels concursos de narrativa i poesia ja consolidats, la QUELCOM va organitzar un concurs de fotografia i un altre de còmic, un campionat de ping-pong, de futbolín i una *gynkana*. Cal destacar la gran participació en el campionat de futbolín, amb 32 participants, però esperem que en la propera edició la participació en totes les activitats siga major. Nosaltres seguirem treballant per la joventut de Benicàssim.

Animació al Carrer

Aquest Grup Estable va viatjar el passat 23 de novembre a Quart de Poblet per a participar en el "Pren la teua ciutat". Unes jornades d'animació que el proper any, possiblement, la QUELCOM organitze a Benicàssim.

El G. E. d'Animació al Carrer prompte comptarà amb gran quantitat de material d'animació i malabars, per tant si t'abellix aprendre i practicar la Casa de Joventut et dóna l'oportunitat.

Campanya Institut

La CJ QUELCOM amb l'objectiu de fomentar la participació es va reunir en octubre amb part del professorat i amb la presidenta de l'associació d'estudiants del I.E.S. Violant de Casalduch, per tal de donar-los a conèixer la Revista Camí Nou, i animar a l'estudiantat a escriure en aquesta publicació juvenil. **Demanem disculpes perquè per problemes de coordinació no hem pogut publicar tots els textos que hi havia. Tots aquests textos tindran lloc en la pròxima edició. Els joves tenim i tindrem sempre la paraula.**

EL RACÓ MUSICAL

Webs

www.cdcovers.cc Si us agrada baixar-vos tot tipus de música d'Internet, no podeu deixar de passar per aquesta pàgina on podeu trobar més de 300,000 caràtules diferents de CD, DVD i jocs

Per escoltar

The Eminem show, Eminem (2002) L'últim CD del rapper americà més polèmic és una mostra que ha madurat, encara que continua amb la línia agressiva d'insults a la seua mare, Cleanin' out my closet, la societat i els problemes que afecten als col·lectius minoritaris. Però també ens deixa veure la part més tendra de la seua personalitat amb la cançó dedicada a la seua filla: Hailie's song.

Lovers live, Sade (2002) Aquest gran LP en directe recopila tots els grans èxits de la banda anglesa, amb la nigeriana Helen Folasade al front, des del seu primer disc Diamond Life. Versions més rockeres de clàssics com Paradise o Kiss of Life posen els pèls de punta. És recomanable escoltar-lo a fosques i amb bona companyia.

Un any més, Santa Cecília ja ha acabat

A pesar dels "mal rotllos", la festa de Santa Cecília (22 de novembre) ha estat celebrada per tots els músics del poble. La Banda ha programat els típics actes de sempre com els sopars, la *torrà* de xulles i el concert el diumenge pel matí. Cal destacar que aquest any s'ha recuperat la tradicional cercavila de les 2 del matí. Per una altra part, els educands de l'escola de música van oferir una sèrie de concerts als quals varen demostrar el que estan aprenent.

MTV Europe Music Awards

Barcelona, 14 de novembre, Palau Sant Jordi. A les 19 hores comença un dels espectacles musicals més impressionants dels que han passat pel país. Hotels plens amb més de 4000 convidats de tot el món, 90 camions només per transportar tots els elements que conformaven l'escenari... Estem parlant de molts diners. La gala, presentada per P. Diddy, va estar un poc avorrida, sobretot pels continus canvis de roba del rapper, però quasi totes les actuacions van ser extraordinàries: Robbie Williams, Eminem, Pink, Cold Play, Alicia Keys i molts més que van fer que la gent amortitzara els 50 o 60 € que havia pagat. Per cert, sabeu qui va ser el triomfador de la nit? El nostre amic Eminem amb tres premis.

Leticia Casañ Jensen

Metafóricamente Hablando

Pensamos que somos capaces de conducir momentos, pero no sólo enjaulamos nuestros sentimientos sino que intentamos formar laberintos rectos en los cuales se derriten los cimientos de la cultura, todo ello sencillamente para llegar a inaugurar cementerios para poder coger sitio en el chorreante cielo de mercurio. Llegado ese cristalino momento, en el que pasa ante nosotros nuestro propio luto brillante, nos transformamos en un segundo en ese hielo negro que se empieza a derretir, llegando incluso al acto en el que sangramos todo el fuego de nuestra vida y finalmente sólo nos queda intentar hinchar la luz eterna como si el globo de nuestro ser fuese a explotar y desaparecer. Realmente creemos que es entonces cuando llega el final, pero no, es entonces cuando despertamos nuestra parte inorgánica y es cuando sentimos el deslumbramiento de la gran lámpara del mundo, el cual nos hace, con su poder, fumar sopas de letras como si de una guerra de cojos y mancos se tratase, ese intento de diversificar la unidad es claramente el dominio mental al que somos impuestos sin elección.

Toni Escóin Reula

ZONA CATASTRÓFICA, XA!

Se están recibiendo llamadas de voluntarios de **todo el mundo** que quieren venir a colaborar y desde la Xunta les están diciendo que no vengán. Hay asociaciones que han analizado el combustible y advierten de que puede ser **cancerígeno** por inhalación. Os puedo asegurar que despues de dos días en la playa el sonido que produces al respirar es como el de un silicoso. Están muriendo decenas de alcatraces en las playas porque la gente del centro de recuperación de fauna no da a basto. Yo he estado ayudando a recoger pájaros en Barrañan, llevándolos en **mis** cubos y en **mi** coche porque nadie se hacía cargo de ellos. No hay ni un sólo técnico evaluando la situación. **No se van a limpiar las rocas** porque según la Xunta, "ya se lo llevará el mar". Tenemos la costa asfaltada como si fuese una carretera. Greenpeace ha estado en Ferrol limpiando **con sus propios medios** y la policia les ha echado de la playa para que no lo viesén los medios de comunicación. No se va a pedir la declaración de zona catastrófica porque según el ejecutivo **no hay marea negra**. La compañía a la que pertenece el Prestige ha fletado otro barco con la misma cantidad de carga para realizar el pedido que se ha perdido. Este barco hará la semana que viene el mismo recorrido que el Prestige y recalará en A Coruña, si nadie lo impide. Este barco estuvo

retenido más de una semana en un puerto europeo y se le impuso una sanción al armador por las graves deficiencias que presentaba. Es de **un solo casco** y lleva 26 años navegando por ahí cargadito de crudo. Con un poco de suerte, la ría de A Coruña, que es la única que se ha salvado esta vez, se puede asfaltar en un par de semanas.

Portugal ha puesto balizas vía satélite para controlar la evolución de las manchas e insiste en que se está liberando más crudo en la zona del hundimiento. La Xunta dice que es mentira sin aportar ninguna prueba, mientras los portugueses están publicando fotos vía satélite. Se está acusando a los percebeiros de que no ayudan, siendo ellos los que mejor se manejan en las rocas. No es así: el presidente de la cofradía de percebeiros ha declarado que se han ofrecido a limpiar desde el primer día, pero piden que la Xunta se haga cargo de los más que posibles accidentes que pudieran suceder durante las faenas de limpieza. Tal y como están las rocas de impregnadas y resbaladizas necesitan cuerdas de seguridad y arneses de protección, **y no se los van a dar...**

Ayer hicimos una pancarta de 12 m de largo con el lema "**zona catastrófica, xa!**" y la colgamos en Riazor, aprovechando el Depor-Juve y que la prensa extranjera está aquí. Al llegar a casa estuve viendo un rato el partido en diferido por TVE. **Las tomas panorámicas de las gradas se cortaban al llegar a la zona de la pancarta.** Mi madre me ha dicho que vio el partido por Canal+ y **no enfocaron la pancarta** y os aseguro que se leía desde todo el estadio. El día 1 de diciembre, domingo, está convocada una manifestación en Santiago para pedir la declaración de zona catastrófica. **En la TV no se habla de ello.** Los que estéis en Galicia, por favor, manifestaos. Si no se logra que haya un movimiento popular fuerte, en cuanto deje de ser noticia y se vaya la prensa extranjera

(en Londres, las portadas de los periódicos insisten en que es **la catastrophe ecológica más importante en la historia de europa**) esto caerá en el olvido. La gente **ya está emigrando**. Y mientras tanto, Fraga de caza con Cuiña y el **conselleiro de medio ambiente**. Y aquí no dimite nadie. Se les llena la boca hablando del medio ambiente, de la protección de la naturaleza, de Kioto, Río, etc, y luego ¿qué? Y lo que es peor, se les llena la boca hablando de eficacia y de democracia y lo que han hecho es lo más antidemócrata que se puede hacer: **han abandonado al pueblo**. No sé si habréis llegado hasta aquí. Yo estoy tan cabreada, tan decepcionada y con tal sensación de impotencia que hasta me cuesta escribir. Os aseguro que una cosa es verlo en la tele y otra estar allí, tocarlo, olerlo, y ver las playas desde la arena, ver los pájaros completamente llenos de crudo sin poder moverse y ver a los

pescadores, gente curtida y con una vida muy dura, **llorando** al ver el mar.

La plataforma "**Nunca Mais**" está pidiendo dinero para comprar el material que no da la Xunta y ponerse a limpiar.

Una amiga gallega

AIGUAMOLLS, MARJALS, DELTES, RIUS: VIUS!

Els governs espanyols destaquen des de fa temps entre els destructors d'ecosistemes aquàtics amb la cultura del formigó. Més del 60% de la superfície d'aiguamolls del País Valencià han desaparegut al segle XX, i els que queden continuen atacant-se pam a pam, mentre les aigües subterrànies que els alimenten són exhaurides per nous regadius o bombejades a la mar per mantenir activitats agrícoles o urbanes insostenibles. El Pla Hidrològic Nacional llançarà sobre els ecosistemes aquàtics de la Península Ibèrica la major onada de formigó mai feta en aquest país, ni en tota Europa. Un deliri d'obres amb el transvasament de l'Ebre com a màxima expressió, que acabarà amb els últims rius salvatges dels Pirineus, arruïnarà el Delta de l'Ebre, i degradarà la qualitat de l'aigua i la biodiversitat dels aiguamolls i els rius mediterranis, des de Barcelona fins a Almeria. El govern espanyol és perfectament conscient de la gravetat d'aquests impactes. Per la qual cosa, per intentar amagar-los, va presentar el transvasament davant la Convenció de Ramsar com un projecte mediambiental.

Invertir la realitat amb ajuda de la propaganda és l'eix de la política ambiental dels govern valencians i espanyol. La manipulació mediàtica de la realitat ambiental s'aplica amb especial intensitat al País Valencià, perquè la nostra comunitat és una de les més perjudicades per les polítiques territorials i medioambientals vigents. En lloc d'aplicar la moratòria urbanística al litoral que el País Valencià necessita des de fa anys, el Govern de l'Estat espanyol, amb el recolzament de la Generalitat Valenciana, ha aprovat un Pla Hidrològic amb unes promeses d'aigua que són benzina per a la foguera de l'especulació urbanística que a hores d'ara consumeix el País Valencià. D'aquesta forma, a compte de les futures aigües de l'Ebre, s'explota més que mai els aquífers i tots els recursos naturals d'aigua, cosa que contribueix a deteriorar encara més l'Albufera, el Hondo i tota la resta d'aiguamolls i marjals valencians.

El PHN encobreix un espoli de l'aigua de dimensions històriques per al País Valencià, que perdria definitivament el riu Xúquer, un riu antany net i saludable, a canvi de rebre aigües de l'Ebre preses a Xerta, aigües avall de 2,8 milions d'habitants, tres centrals nuclears, i milers de granges i indústries. Les aigües netes del Xúquer es quedaran a Castella-La Manxa perquè els terratinents reguen dacs subvencionada per Brussel·les, o baixarien pels transvasaments Tajo-Segura i Xúquer-Vinalopó cap a les infinites urbanitzacions i camps de golf a construir a Alacant i Múrcia. Aquest canvi suposaria una seriosa amenaça per a la població de València i la seua comarca, doncs

comprometria la potabilitat de l'aigua de l'embassament de Tous, la seua principal font d'abastament.

Els agricultors valencians, curosament desinformat pel govern per ser la fidel infanteria que defense el transvasament, eixiran igualment perjudicats. Els seus camps es degradaran per la baixa qualitat de l'aigua de l'Ebre, que està prevista que empitjori encara més els pròxims anys. Sotmés a idèntic tractament de transvasament i sobreexplotació, el Xúquer acabarà amb el seu riu bessó, el Segura. A la ribera del Xúquer es reproduirà la situació de la Vega Baja del Segura i, aquesta, alhora, empitjorarà encara més, tot i que, als seus habitants els hi sembli impossible. Amb el temps, l'Ebre, que va ser al seu dia un riu gran i sa, seguirà també el mateix camí. Tres rius i un destí, per la cobdícia de constructors i especuladors, emparats pels seus polítics.

La població valenciana no pot mantenir-se indiferent enfront el que els grans poders econòmics i polítics fan amb l'aigua i els ecosistemes aquàtics, tant a escala global com ací mateix, al País Valencià, que sempre ha tingut una especial sensibilitat davant qualsevol abús de l'aigua. És molt el que està en joc.

Extracte del manifest en defensa dels aiguamolls i contra el PHN

PROMESSES QUE NO SONEN A RES

- "...Promet no enganyar ni mentir. Promet que a partir d'ara la ciutat canviarà". Promeses que fan per a poder eixir elegits. Promeses que sonen de forma genial i tots volem escoltar. Idees que ja es podrien haver realitzat abans per altres o per ells mateixos. I que, com no es van portar a terme, es poden tornar a prometre.

Opinions sobre mons perfectes que abans no van fer realitat. Promeses que venint d'ells ja no sonen a res. Juraments que volen com el vent i es dispersen com

l'aigua de pluja en el sòl, a mesura que passen temps en la seua còmoda cadira. Mentides que inventen i escriuen per a poder governar. Estratagemes que utilitzen tots per a arrapar vots, com a salutacions a algú que no coneixes i mai vas saludar fins ara. Intents d'escoltar les opinions de la

gent, i inclús invitacions a begudes nits abans de les eleccions. Promeses que tots hem escoltat i no s'han complit. Promeses que no sonen a res.

No us preocupeu en excés, no advoque contra l'antidemocràcia, simplement recolze una cosa tan ingènua com el joc net. Per a poder conèixer qui pot ser millor per

a cada lloc. Perquè qui governe, una cosa tan important com, un país, una regió, una província, i inclús un municipi, siga una persona que servix vertaderament per a estar ací. I no simplement estiga per a cobrar una quantitat de diners a final de mes, i siga una titella que no servisca per a res, com

els hi ha hagut, hi ha; i per desgràcia en l'horitzó encara s'albira que els seguirà havent. No vull que ningú escopisca sobre la meua llibertat d'expressió, ni es cague en una cosa tan important com una Constitució. És a dir que els que estiguen allà dalt, estiguen per a servir a la societat, perquè es facen millor les coses. I no,

per a manar i governar com a senyors feudals en els seus territoris i sobre els seus serfs. Que no cremen en la foguera a qui tenim alguna cosa que dir, que no ens anomenen heretges per ser fills d'un

Déu menor.

La base d'una estructura descentralitzada hauria de perseguir l'objectiu d'una millor organització en el territori, a fi de conèixer més de prop les peculiaritats de cada punt de l'Estat. I per a arribar a eixe fi de definició de característiques distintives, cabria tindre en

compte un tema de molta rellevància i discussió actual, com seria el pas d'una democràcia representativa (en la que ens trobem) a una democràcia participativa. Eixa democràcia participativa, en l'àmbit local, com a humil opinió personal, es fonamentaria per exemple, com ja hi ha constància d'altres casos, en què la base política, elegida democràticament, s'ocuparia de la comptabilitat pública, i per tant de conceptes tan bàsics com Despeses i Ingressos Públics. I aplicarien els pressupostos cap a les partides necessàries que conformen els pilars bàsics de

tota societat. I amb la quantitat monetària restant, un quòrum

format per tots els representants polítics i per representant d'associacions (més pròxims a les exigències de determinats grups de població), repartirien eixes quantitats sobrants, cap a punts que entre tots decidiren de major importància per al desenvolupament de la localitat. Això a més de fonamentar la participació política, també implicaria un major nivell associatiu, i s'apreciaria en major grau si és el cas, que la iniciativa col·lectiva, és més forta i sòlida que la iniciativa particular. A més, la part de la població que no es vera inclosa en cap de les associacions que puga tindre cada municipi, seguiria tenint la possibilitat de ser representat per associacions veïnals i inclús certament, pel partit al qual votara.

Per tant un òrgan amb tan poca rellevància com actualment és el de participació ciutadana, podríem dir, que és un minúscul pas, tal vegada inconscient, cap a una democràcia participativa.

Democràcia, que no servira tan sols per a tirar un vot a una urna cada quatre anys, sinó per a la presa de decisions any rere any sobre els objectius prioritaris per al desenvolupament del municipi. El que no crec que suporte molt més la gent, és vore com hi ha qui només es recorda d'ells cara a les eleccions, perquè els tornen a votar i continuar uns anys més governant i manant sobre "els seus" territoris. El que espere que no aguante molt més la gent és vore com la primera cosa que fan al ser elegits, és "votar democràticament" el seu propi augment de sou. Les seues promeses no sonen a res.

Ricard Bernal

EL SAQUET DE LA BERENA DE LES SUBVENCIONS

Açò no és més que una xicoteta reflexió que pretén aplegar a les ments més despertes de totes les Associacions locals, que amb la seva activitat fan de Benicàssim un poble amb vida. Jo els pregunte, que seria de vostés sense subvencions? Possiblement res, igual que de nosaltres,... bé, quasi res. ¿Pensen realment que ens fan un favor des de l'Ajuntament donant-nos eixe recolzament econòmic que a dures penes ens ajuda a dur endavant les nostres activitats? Doncs la resposta és que NO. Cap Ajuntament ho fa perquè vol. No és cap favor. És la seva obligació, constitucional i legal, la de **donar suport** a tot col·lectiu què s'establisca com a Associació.

La seva política de subvencions a Associacions és bastant simple i il·lògica. Parteixen d'una quantitat més o menys fixa que no varia quasi res en tota una legislatura i sobre ella reparteixen entre els sol·licitants, tenint en compte que complisquen els requisits i les seves programacions, i que no se'ls SUBVENCIONARÀ ni el MATERIAL INVENTARIABLE ni la totalitat de les activitats. Açò es tradueix en el següent: si una Associació rep més diners que l'any anterior, hi ha d'altres a les que li n'han de llevar o fins i tot anul·lar. Aprofiteu per a fer un incís en referència a les subvencions de Normalització Lingüística, que van segles davant de les de la resta del consistori, ja que subvencionen tota l'activitat sense problemes, portant en canvi un control més exhaustiu que realment l'activitat s'haja realitzat.

Pense que realment és el que s'hauria de fer. La nostra Casa de Joventut té un problema: Necessitem un ordinador per a poder gestionar-nos i editar la nostra revista. Però segons l'Ajuntament una subvenció no pot

cobrir aquesta despesa ja que és material inventariable. Per què? Tal volta perquè pensen que si ho acceptaren tothom que es comprara un ordinador els passaria la factura com a Associació i li haurien de pagar la meitat... Però que hi ha del control? Jo em decante més per pensar que no volen treballar massa perquè seria més fàcil acceptar la factura comprovant si la despesa que s'ha fet és real: és a dir, **AJUDEU-NOS A PAGAR L'ORDINADOR, I DESPRÉS PASSEU PER ACÍ A VORE SI L'HEM COMPRAT DE VERITAT, no sigueu malfaeners.**

A més, això que pagueu el 50% del nostre pressupost és bastant rectificable: del pressupost que us hem presentat, que augmenta any rere any en paral·lel al nostre volum d'activitats, us heu limitat a acceptar un 28%. I d'aquest, sempre i quan estiga en factures, ens pagueu la meitat. Aleshores si tinguérem les despeses previstes, cosa difícil perquè ens tallem les ales, aplegaríem a subvencionar-nos, en el millor dels casos, UN POBRE 14%. Des d'ací us done les gràcies perquè menys dona una pedra. Però vosaltres sou una pedra que mou un pressupost general immens, en què pel que es veu, no entra recolzar l'associacionisme local. GRÀCIES.

Víctor Escobín i Renla

No ens queda més remei que buscar altres fonts de finançament com la Generalitat o els fons Europeus. Quina sort tenim que certs polítics no tinguen influències a Europa, del contrari aquestes també s'acabarien.

UN ALTRE MÓN ÉS POSSIBLE

Actualment, es parla de mundialització, de globalització... com si fossin idees noves, pròpies d'aquest segle que comença o del que hem deixat arrere. Però la mundialització pròpiament dita comença als segles XIV i XV. És cert que es pot admetre que aquesta idea d'agrupament i/o evolució al món és la que ha portat que ara parlem d'aldea global o globalització. També és igualment cert que les societats modernes són molt avançades, almenys les que detenten el poder, no pas les que pateixen l'explotació i la conseqüent pobresa. Cap a finals del segle XVII i principis del XVIII s'introdueix una idea nova, que és la de progrés, encara que hi ha autors que sostenen que realment d'idees noves hi ha poques a aquestes alçades. I, a més, amb aquesta possible nova idea de progrés, s'hauria de ser una mica escèptic. Només cal veure, per exemple, a Bush per adonar-se'n que el món no progressa. També per aquesta època, a finals del segle XVIII, dins del marc de la Il·lustració francesa, sorgeix un concepte associat a aquesta idea de progrés, anomenat Modernitat.

A l'actualitat, i des de fa ja unes quantes dècades, ens trobem amb una societat xarxa o massa, una societat de la informació; alguns autors ho anomenen societat Postmoderna, la crisi o la fi de la Modernitat. Estem a un món manipulat per la publicitat, on ens trobem saturats d'informació; aquesta saturació provoca que realment es produeixi una desinformació principalment del ciutadà "d'a peu". Experimentem, un caos lingüístic que ens amaga la veritat.

Aleshores, en aquestes condicions, com podem analitzar les coses? No hi ha una altra eixida, sinó desfent-nos de les idees i els conceptes que manipulen o emmascaren la realitat. Hem d'acceptar l'ambivalència dels corrents històrics de la Modernitat, adonar-nos-en de la tergiversació que patim; de les apories que sorgeixen, la falta de solubilitat o cohesió.

LES 5 APORIES (són simultànies)

1) Ens estem adonant que la racionalitat moderna produeix irracionalitat.

Des d'abans de la Revolució Francesa, es van plantejar una sèrie d'objectius, com fer el món més igual, més fratern, més lliure, combatre les

malalties, abolir l'esclavatge i el treball infantil... en suma, fer una societat més racional. Es volia establir la pau com a forma de convivència. Amb la burocràcia es volia racionalitzar més el món i poder-lo administrar millor. La idea de la racionalitat de produir més amb menys esforç pot dur a la barbàrie feixista, als camps de concentració, a la bomba atòmica, a les armes químiques... en definitiva, hem constatat que ens pot dur a la destrucció. La raó no es pot deixar a soles, donat que en excessives ocasions es perverteix.

2) L'individualisme també havia de ser un altre factor que ens portés cap a la llibertat.

Malgrat això, el capitalisme avançat, i l'empresa com a pilar fonamental de la Modernitat, feren que aquest anhelat individualisme portés cap a una pèrdua d'identitat en l'individu. Quan una persona entra a una empresa, els màxims encarregats la individualitzen, en el pitjor sentit de l'expressió, redueixen la seva essència com a ésser humà a un conjunt de característiques objectives i mesurables. Es duu a terme una domesticació empresarial de l'individu, s'entra a formar part de l'empresa, o no, en funció dels resultats obtesos als tests psicològics. S'ha d'encaixar amb el currículum a les expectatives de l'empresa, ja no et fas a tu mateix. L'empresa deshumanitza i produeix alienació, alhora que l'individu es perd en el mercat.

3) L'obsessió amb les assegurances produeix inseguretat.

Actualment, tenim assegurances gairebé front a qualsevol cosa: contra l'atur, contra la malaltia, contra la vellesa... Malgrat tot el benestar del qual es parla, vivim en societats d'incertesa, una incertesa que tots anem creant. Com a exemple més patent tenim la situació ecològica actual a nivell mundial, que també sembla quasi perduda.

4) Un dels objectius de la societat contemporània ha sigut dur a terme una secularització.

Deia Voltaire que no hi havia major enemic que l'Església. Es va preveure que la racionalització produïria una secularització, la qual cosa implicava acabar amb els reis, els ducs, els marquesos... Hem secularitzat els fanatismes, els quals es basaven en déus tribals i, en ocasions, obligaven a la gent a ser nacionalista.

Paral·lelament, hem sacralitzat al profà, hem consagrat el triomfalisme de les grans construccions babilòniques. S'ha fet de la megalomania un programa polític, s'ha banalitzat allò sagrat, fins el punt que molta gent senta un fervor místic, per exemple, cap a un futbolista. S'ha procedit a conrear la religió civil, la patriòtica, mitjançant la magnificència dels símbols nacionals. I sinó, que li ho preguntin al senyor Aznar, que li ha donat per hissar una megabandera espanyola a la plaça de Colón de Madrid que ha costat gairebé 380.000 €, xifra amb la qual s'haurien cobert els dèficits d'algunes escoles, ambulatoris i centres d'atenció a majors.

5) La maximització de la producció suposava, en principi, una millor explotació dels recursos per tal d'obtenir encara majors beneficis. Tot açò dins d'un context en què ens admiràvem que la riquesa humana pogués créixer sense parar.

Durant les últimes dècades, ens hem estat adonant que aquesta maximització de la producció només ens ha portat cap a l'explotació i la destrucció del recursos naturals i dels països en què aquests es troben. Als països rics, entre moltes altres coses, el fet que la gent vulgui segones i terceres residències, ha generat la destrucció de la costa i de la muntanya. Hi ha un greu problema de límits socials. No demanem una societat pobre, sinó que preferim viure en l'austeritat, per no destruir el planeta i no deixar que hi hagi tanta diferència en la qualitat de vida dels diferents pobles del món. Es podria afavorir l'ús dels transports públics, en lloc de la compra sense mesura de cotxes. O també intentar evitar l'especulació immobiliària.

En aquest context d'interessos i destrucció, sorgeixen les anomenades organitzacions cíviques altruistes, com el pacifisme, l'ecologisme o el feminisme, que ens ajuden a controlar aquesta bogeria mundial en què els diners juguen

el paper principal. Avui en dia es necessita molt més patriotisme, en lloc de tant de nacionalisme. El patriotisme és característic del republicanisme, i consisteix a tenir cura de les coses. Respectar i conservar edificis, monuments, espais naturals..., és a dir, actuar amb pietat cívica. Simplement, tenir respecte i devoció cap a la teva comunitat. Hem de ser conseqüents amb els nostres actes i fer-nos responsables de nosaltres mateixos. Aquests moviments han de ser totalment desinteressats; han de mirar de resoldre els problemes de terceres persones, és a dir, solucionar assumptes que no afecten directament, ja que aquestes organitzacions també poden ser manipulades. Un exemple actual d'aquesta manipulació es troba a les ajudes polítiques i econòmiques que rep una associació fantasmagòrica, com ho és la Fundación Francisco Franco. Aprofitar-se de les subvencions que dóna l'Estat pot portar a la defensa dels actes i ideologies d'un dictador feixista.

A Anglaterra, com que l'Estat no ha volgut tenir cura de la costa, han sigut els ciutadans els que l'han protegida; sembla una bona solució: formar una associació de ciutadans i comprar, entre tots, costes, boscos i paisatge en general, i no fer res més amb els terrenys, simplement deixar que creixin, per exemple, els pins a la muntanya.

En el context en què vivim, parlem de Modernitat, globalització, destrucció del medi ambient... i també d'un concepte que es va ficar de moda fa poc anomenat creixement sostenible, que sorgeix com a reconciliació del desenvolupament i conservació o no-destrucció de les fonts d'aquest progrés. Ara, els ecologistes han tingut una idea bona, que es basa en una simple qüestió: per què hem de seguir creixent? Si la situació actual ens agrada, ¿per què ficar en perill el planeta pel fet de voler sempre més i més sense cap tipus de límit?

Realment, no ens hauríem de sorprendre de com va el món, ja que se n'és conscient que, si les coses són com són de dolentes, és perquè durant molt de temps tots els actes que s'han dut a terme estaven enfocats, alguns tal volta indirectament, cap als resultats actuals. És a dir, que ens podem demanar comptes d'allò que vivim ara i elaborar alternatives viables per a construir un futur diferent, millor. Per a tots els pobles, no sols per als rics.

Vivim en un món molt difícil; tots els camins es bifurquen en algun lloc, i les ideologies a vegades esdevenen paranyes perillosos i ens desvien dels objectius que realment són importants. En aquests temps que corren, resulta igualment imprudent tant ser optimista com pessimista, ja que la virtut es troba al terme mig entre una cosa i l'altra, és a dir, ser escèptic i caute, parar de peus a terra amb un pensament crític i no donar res per assentat.

Com a conclusió final podríem dir que allò que fa més falta al món avui en dia és més ètica, en

lloc de tanta política i tanta guerra. Més sentiment i més solidaritat, en lloc de tanta racionalitat. Més consciència i responsabilitat han de tornar a fer acte de presència. En cas contrari, aquesta bogeria mundial arribarà un dia que ens destruirà a tots i, aleshores, ja serà massa tard per a preguntar-nos: què hem estat fent? Com sempre, el destí de la nostra vida i, per extensió, el del món sencer està a les nostres mans.

Ixart Eneko Vicent Fuster

Vi el barranco y lo vi a tiempo

Me llamo Miguel, tengo 21 años, y en estos momentos no me puedo quejar. Estoy estudiando un oficio y no me pica el bolsillo, continuo teniendo algunos amigos que harían cualquier cosa por mí y tengo a Vanessa, mi pava, que es la mejor chica del mundo. Me la lleve el otro día con el coche a mi pueblo, (que por cierto me chupó un huevo, el coche, claro) y pasamos allí el finde, estuvo de puta madre. El Domingo me desperté superpronto, no sé, sobre las once y media o algo así, y fui a dar un rule por el pueblo dejando a Vanessa en la cama sobando. Me estuve acordando de un montón de cosas; cuando vinimos para una Nochevieja y el mongolo del Santi se tiró metido en un container por la cuesta más empinada del pueblo, y se metió la hostia de su vida contra una furgo, y empezó a sonar la alarma y tiramos por patas, Santi como todos, iba hasta las cejas y casi no se enteró. Me acordé de la primera vez que me fuí con los colegas y casi nos pegamos con medio pueblo por la movida de la Pili.

Pensando y recordando me entraron ganas de fumarme un porro, y me fuí a los tubos, donde los monos no pasan ni de coña, - Hacía un puñao de tiempo que no venía al pueblo, pensé.

De alguna manera el pueblo me despertó la memoria y el efecto del canuto, que no me corte un pelo en echarle, hizo el resto. De repente pensé que sí, que ahora la vida me sonreía, que nunca me hubiera imaginado que la felicidad se pareciera ni de lejos a esto.

Que chorrada, hubiera pensado a mis 16, pero las cosas se ven de distinta manera desde fuera. Antes recuerdo que quedaba con los colegas para ir a la rampita por las tardes y hablar o ir a casa de Raúl a ver una peli o para jugar a la megadrive, o a Tuejar de acampada..... pero joder como me autoengañaba..... que coño, quedaba en la rampita, íbamos a casa de Raúl o de acampada a fumar porros. Cuando te mueves dentro de un círculo donde el día a día es fumar a todas horas, no es algo ni fuera de lugar, ni algo de lo cual debas arrepentirte, ni siquiera desmedido, porque la medida la marca el entorno y se convierte en algo natural. Ahora pienso que nunca me respeté a mí mismo tan poco como en aquella época. Joder, si es que fumaba desde que me levantaba y me pelaba la primera con.....quien fuera, porque me daba igual, la verdad, hasta que me acostaba fumao a más no poder fingiendo sueño o enfermedad para que mis viejos no me vieran los tarros. Y lo más jodido de todo es que eso lo veo ahora que de alguna manera he quemado una parte la hostia de importante en mi vida, ahora y no antes que tenía una densa nube de humo en los ojos y no me dejaba ver una mierda, ahora que fumo solo cuando realmente me apetece y no porque deba sentirme mejor

conmigo mismo, o porque lo necesite para trepar puestos a ojos de mis amigos, o porque haya suspendido un examen, o porque tenga una china suelta en el bolsillo, o por cualquier excusa estúpida que me pueda inventar sobre la marcha.

Solo sé que hice bien, que fue seguramente una de las mejores decisiones que he tomado en mi vida, darle un giro de 180 grados a mis hábitos con tan solo cortarme un poco a la hora de fumar un canuto cuando no tocaba. Porque antes la hostia, tocaba siempre, bueno, en ciertos momentos, en situaciones concretas, en algunos lugares, pero estos eran muchísimos. Y además, los momentos, las situaciones, los lugares y las caras, eran siempre las mismas, siempre las mismas. Y el pan de cada día era el costo o el Chauen, o en ocasiones si al Carlos le traía su primo, la marihuana. Llegaba el viernes al salir de clase y pillábamos porque tocaba, cuando se nos acababa al Juan y a mí pillábamos a pachas, y si íbamos tiraos de pasta buscábamos a un tercero para pillar a trichas porque tocaba. Cuando íbamos de acampada, cuando Navidades, cuando Fallas, cuando fiestas del pueblo y demás ocasiones especiales, especiales en parte porque nos veíamos amasando un pastón y podíamos pillar media cuarta para todos, saliendo a un buen tocho de 5 por 3 y medio, porque era lo que tocaba. Porque era así como funcionaba, y el mundo

parecía girar de una manera lógica y todo hay que decirlo, en ese momento, cojonuda.

Ahora y solo ahora sé que el mundo giraba sobre un mismo y torcido eje.

Miro a algunos de mis colegas de entonces y sé que tuve una suerte como no he tenido muchas veces, de avistar el barranco que me esperaba a lo lejos del camino, por el cual iba como si fuera en una de 600. Joder, lo vi y aparque a tiempo, porque cada vez iba más cuesta abajo.

Otros lo vieron pero era ya tarde, y aunque quisieran frenar era imposible no caer. Y cayeron.

Yo aún estoy de pie para recordarlo como algo pasado que no ha repercutido más que en una grandísima pérdida de tiempo. A otros les marcó para el resto de su puta vida.

Lo pienso y es ridículo ¿Cómo un periodo tan corto de vida puede cerrar tantas puertas?

Tantas puertas y algunas me partieron el alma como de un hachazo. Algo que nunca le perdonaré al costo fue lo que colaboré en que Juan dejara los estudios. Le vendó los ojos y no le dejó ver nada más, se abrazó a él y le ató las alas. Juan fue mi mejor colega desde que levantábamos cuatro palmos del suelo, era un tipo de puta madre con el que viví mil historias, y la última vez que hable con él, fue hará un par de meses por la calle, y hostia puta, ahí es donde me di cuenta que las personas cambian y a veces mucho, o demasiado. Y como él, los hay a patadas, por eso hoy los veo y me alegro por no ser yo, pero jode pensar que una vez fueron mis colegas y no conocerlos.

Yo me dí cuenta, quizás porque en el fondo tenía la sensación, como cuando escuchas algo de lejos, que algo estaba pudriéndose sin que quisiera verlo, como quien barre y esconde el polvo bajo la alfombra. Perdía un capazo de reflejos mentales, olvidaba recuerdos que jamás hubiera olvidado, me quedaba colgao en mitad de una conversación sin saber de que estaba hablando antes, palabras de uso habitual por momentos desaparecían de mi cabeza como si nunca hubieran estado allí y por más vueltas que le daba al tema no había manera, y eso por no hablar de todas las veces que me descubría a mi mismo atrapadísimo pensando en no sé que. Ví que no era algo natural, que el cerebro no se deteriora así porque sí, ví que si desde que era niño hasta el momento había perdido tanto no quería ni pensar en unos años adelante con la misma marcha. Me lo habían dicho mil veces, pero no hay nada más cierto que hasta que no me lo dije a mi mismo con mis razones y no con las de la gente que “sabe lo que es bueno y correcto” no hice ni puto caso. Vi el barranco y lo vi a tiempo.

Miguel desde Manisses

Residus d'una televisió

Ja es va acabar l'estiu i comença l'hivern però, per a què? Tots vam pensar que per fi, després de tres mesos, s'anava a quedar arrere aquella feliç cançó titulada "Aserejé" que tots ballaven i cantaven, o almenys ho intentaven, i que tenia una lletra un tant morenga. I ara què?

Perquè ara ens toca suportar la nova cançoneta de les Ketchup que ens parla d'una "palla". Però per si açò fóra poc torna Operación Triunfo que ens garantix que anem a passar un altre estiu escoltant galls i, damunt una nova edició de Gran Hermano plena de polèmiques i, entre nosaltres, gent sense cervell.

En què s'ha convertit el món de l'espectacle? Intenten torturar-nos? La resposta és molt senzilla. La gent de hui en dia busca el *famoseo* i, sobretot, això tan bonic i còmode que la gent anomena "viure del conte", una forma de vida basada en el ridícul i l'ofensa. No hi ha qui els entenga. Però ací no s'acaba tot.

Ara comença Nadal i la televisió es basa en anuncis de joguets i torrons, i els típics programes de trobades "casuals", és a dir, aquells

pels que gràcies a ells es dedica a viure Isabel Gemio. Tot açò ho dic amb el dubte de qui presentarà enguany les famoses "campanades", o com serà l'anunci de Freixenet o si, enguany seran en directe les gales de l'entrada del nou any perquè, com van fer l'any passat, no m'estranyaria

que este estiu s'hagueren dedicat a gravar-les i després ens diguen que són en rigorós directe què es creuen que som?

La televisió s'ha tornat indignant i, si de veritat t'agrada vore TV de qualitat, el que necessites és ser milionari i així poder contractar una televisió per cable, o si t'agrada vore una pel·lícula, millor vés al cine perquè sinó et pots morir veient anuncis. Encara que també cal admetre que el cine, amb açò de l'Euro, ha pujat les seues tarifes i a més, ara, les rosetes pareixen

estar fetes del mes anterior, per no parlar de la Coca-Cola aigualida.

En fi, que el que millor pots fer és anar a la teua bola per la vida i intentar no enganxar-te a cap programa fem, sinó, sincerament, et veig perdut. Per cert!!! Bon Nadal!!!!

Berta Bernal

DULCEMELO
BOLOSINAS - FRUTOS SECOS
C/ BAYER, 49 - TELÉF. 984 302 095 - 12560 BENICÁSIM

 Peluqueria unisex

OSE MARZÁ

Pide tu turno:

Telf. **964 302 358**

12560 BENICÀSIM C/ Bodolz nº 6

café *el carb*

- còpses - música - exposicions - bocats - lectura - jocs - leatro

PLAZA ESTACIÓN 11 BAJO · 12580 BENICÀSIM (CASTELLÓN)

PAQUITA
PANADERIA CASAÑ. C.B.

C/ Bayer, 59
Tel. 964 30 05 40
12500 BENICÀSIM (CASTELLÓN)

C/ Secretario Chornet, 3
Tel. 964 30 12 35
12500 BENICÀSIM (CASTELLÓN)

peluqueria unisex
merche
Pida hora ☎ 964 30 05 80
Les Oliveres, 19 bajo
12560 Benicàssim

[illegible]

 Ajuntament de Benicàssim
 Regidoria de Normalització Lingüística

CASES DE JOVENTUT

**CASA DE JOVENTUT
QUELCOM
BENICÀSSIM**
C/ Correos, nº2
QUELCOMINDEPENDIENTE.NET

ACCIONS PER A UN CONSUM RESPONSABLE

No tot el que comprem és necessari, ni adequat: a sovint no prenem atenció a la durabilitat del producte que adquirim, a les seues possibilitats de reparació; a la procedència, reciclabilitat i toxicitat dels materials amb què està fabricat. En les nostres compres portem a casa un munt d'envasos que podrien ser estalviats.

EVITA

Les bosses de plàstic representen un greu impacte als abocadors.

El sobreempaquetat sols obeix a raons de publicitat.

La vaixella de plàstic rebutjable genera un gran volum de residus no-reciclables.

El paper blanc clorat produïx una gran contaminació.

Els articles en paper rebutjable: mocadors, tovallols, de cuina, mantells, posavasos,...representen un gran impacte ambiental.

Els envasos de vidre rebutjable representen un balafament de recursos.

Els pots de begudes són grans consumidors de recursos.

Les safates de suro (poliestirè estés) no es recupera ni es recicla actualment. Per a la seua elaboració s'utilitza organoclorats.

El paper d'alumini necessita un consum molt elevat d'energia.

Les botelles de PVC i PET, de les dues migren substàncies tòxiques (ftalats).

Els aerosols, actualment els envasos són d'alumini i el gas propel·lent (HCFC) contribueix a l'efecte hivernacle.

Els bricks estan formats per tres materials: plàstic, paper i alumini. El seu reciclatge és difícil.

Les piles representen l'energia més cara i una vegada esgotades són un residu perillós.

Els productes domèstics de neteja produïxen greus impactes ambientals.

TRIA

La cistella, el carro i les bosses de tela. Pots utilitzar-los vàries vegades sense produir residus.

L'a doll. Els productes poden comprar-se sense envasos.

La vaixella de vidre pots utilitzar-la moltes vegades sense generar residus.

El paper reciclat actualment pots utilitzar-lo per als teus treballs.

Articles de tela, pots utilitzar-los moltes vegades sense generar residus, escurant-los després del seu ús.

El vidre retornable és l'envàs més ecològic, no produïx residus.

El vidre retornable és l'envàs més ecològic, no produïx residus.

L'a doll: La majoria dels productes podrien comprar-se sense envasos.

El paper d'estrassa es pot dipositar en el contenidor de paper.

Les garrafes de vidre són retornables i no produïxen residus.

Els polvoritzadors no utilitzen gasos peril·losos i l'envàs sol ser de plàstic PEAD, que es pot reciclar.

El vidre retornable és l'envàs més ecològic, no produïx residus.

Altres fonts d'energia com la solar, mecànica, xarxa elèctrica,...

El sabó, el vinagre i el suc de llimona reduïxen la contaminació en aigües i abocadors.

QUÈ ÉS AIXÓ DEL PROTOCOL?

Després d'haver assistit a un exitós curs de protocol en la UJI em va parèixer interessant transmetre algunes de les idees que allí ens van explicar.

Una definició qualsevol de protocol (en aquest cas treta d'internet) ens diu que *"el protocol és un conjunt de normes recollides en el Real Decret de 1983 que marquen el ceremonial d'un acte oficial en tot el referent a precedències, tractaments, himnes i banderes. Així mateix, es considera protocol aquelles normes de comportament que hem de desenvolupar en la nostra vida en particular i social"*

Simplificant, protocol **"és el saber estar en el lloc adequat amb el comportament apropiat a cada moment."**

Esta clar que, en general, no ens agrada estar sotmesos a normes i regles que ens retallen la llibertat, però per a poder-nos-les saltar, s'han de conèixer.

T'has parat a pensar com hauries de comportar-te si el rei anara a ta casa? Ja ja!

Bé, deixem-nos d'utopies i plantegem curiositats més concretes.

Paraules clau de protocol: *Gràcies i per favor*. Que mai se t'obliden!

- En una conversa formal no s'ha de parlar de: *política, religió, salut i... sexe* (en aquest ordre) i no parlar mai de nosaltres mateixos, a la gent no els interessa.

- Quan hages de cridar algú per telèfon, la franja horària permesa és de 9 a 22.30 h (no quedaras bé si crides a les 6 del matí a no ser que siga necessari) i sempre s'ha d'esperar 2 tons per despenjar-lo sinó pareixerà que no tingues feina i estigues pendent d'ell.

- La pizza es talla amb forquilla i ganivet, pero es menja amb les mans.

- Si vas a un còctel, la copa i el tovalló s'agafen amb la mà esquerra, la mà dreta és per saludar a la gent i picar alguna cosa de menjar.

- Si fas un regal, tin en compte el que diu la llei de Mahoma *"es tan corrupto el que da como el que toma"* així que, no obligues a ningú a regalar-te després un detall grandios.

- El estil personal no el marca només la vestimenta que portem sinó, els gestos i moviments que fem, el to de la veu que utilitzem, el estil al caminar, la forma de mirar ... La imatge només serà autèntica si és natural, això fa que ens distingim de la resta.

- Per exemple, en una entrevista de treball (encara que no siguem conscients)

projectem la nostra personalitat mitjançant la imatge, el període crític quan dues persones es coneixen són els primers cinc minuts, les impressions formades en aquest temps tendiran a persistir, si aquestes són positives haurem guanyat terreny, si són negatives tardarem el doble de temps en demostrar-li el contrari.

Últimament ha sigut notícia al nostre país, la polèmica visita de Mohamed Jatami (*president d'Iran*). El protocol diu que l'amfitrió ha de fer sentir al seu convidat com en la seua pròpia casa, aquesta premissa ha fet que els preceptes religiosos iranís xocaren amb les tradicions i lleis espanyoles. Què penses del fet d'evitar el contacte físic amb les dones (per a saludar-les)? Què poc de gust! En aquest cas el protocol ha superat a l'opinió pública.

Des d'ací m'agradarie felicitar als ponents del curs: Joaquín Borràs i Miguel Bonet per les conferències impartides i a *EADE Consulting* de l'UJI per l'organització.

Finalment, com ens digué el professor Borràs "els bons modals es demostren a dos llocs: a la taula i al llit. De la taula ja hem parlat, i del llit? Doncs bé, besar com si fóra la primera vegada i fer l'amor com si fóra l'última."

Loles Tena Pons

OBJECTIUS DE LES CASES DE JOVENTUT

- 1** Promoure processos d'inserció activa dels joves en la societat. Així les Cases de Joventut es configuren com una Escola de ciutadania.
- 2** Augmentar les pràctiques participatives, culturals associatives, i creatives dels joves.
- 3** Afavorir el desenvolupament i l'autonomia social i personal dels joves.
- 4** Dotar de recursos, servir de recolzament i promoure la participació en les iniciatives de dinamització socio-cultural de l'entorn o de la comunitat on s'ubiquen.
- 5** Fer participar els joves en la resolució dels problemes socials, mediambientals, econòmics... del seu entorn des del coneixement previ a la realitat que els envolta.
- 6** Prevenir l'abús en el consum de drogues i les conductes delictives.
- 7** Fomentar la integració de joves desfavorits socialment (discapacitats físics, psíquics, minories ètniques...) i convertir les Cases de Joventut en espais de convivència i integració solidària.
- 8** Fomentar actituds solidàries de caràcter quotidià i/o excepcional davant d'injustícies socials allà on es produeixen.
- 9** Recolzar i promocionar les associacions juvenils existents que podran participar dels béns materials de la Casa de Joventut.
- 10** Participar en aquelles formes de coordinació amb institucions, associacions públiques i privades, col·lectius i d'altres d'interés social.